

Arrest

nr. 271 380 van 19 april 2022
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MA
Jacques Pasturlaan 6 A
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Filipijnse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 9 november 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 en 5 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN VLAENDEREN, die *loco* advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 7 juli 2011 toe op het Belgische grondgebied op grond van een visum type C.

1.2. Verzoekers dienden op 15 november 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 6 september 2019 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en waarbij aan verzoekers bevelen worden gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 3 maart 2020 (RvV 3 maart 2020, nr. 233 572).

1.4. Verzoekers dienden op 23 april 2020 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 4 oktober 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 21 oktober 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.04.2020 werd ingediend en op datum van 27.08.2020 werd geactualiseerd door :

D.(…) S.(…), H.(…) Jr. G.(…) (R.R. (…))

Geboren op (…)

P.(…), E.(…) D.(…) (R.R. (…))

Geboren op (…)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

D.(…) S.(…), N.(…) (geen RR)

Geboren te (…) op (…)

D.(…) S.(…), H.(…) III P.(…) (geen RR)

Geboren te (…) op (…)

D.(…) S.(…), E.(…) (R.R. (…))

Geboren te (…) op (…)

Nationaliteit: Filipijnen

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 07.07.2011 aankwamen in België met een toegelaten verblijf tot 05.10.2011. Een uitgevoerde woonstcontrole d.d. 05.10.2011 is negatief en het vermoeden wordt door de huisbaas uitgesproken dat betrokkenen zijn teruggekeerd naar Denemarken. Op 15.11.2018 dienen betrokkenen hun eerste aanvraag 9bis in die onontvankelijk wordt afgesloten op 06.09.2019 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 26.09.2019. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 03.03.2020.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun drie kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met de Filipijnen hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in de Filipijnen niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in de Filipijnen zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met de Filipijnen. Verzoekers hebben immers de Filipijnse nationaliteit en zijn in de Filipijnen geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Filipijnse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker

gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun twee oudste zonen. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind (enkel hun oudste zoon is leerplichtig) steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten en jarenlang illegaal in België te verblijven zonder enige poging te ondernemen om een verblijfsmachtiging te bekomen en ondanks de weigeringsbeslissing van hun enige procedure en het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werd. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (met name 9 jaar, drie jaar en één jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij trouwens al minstens noties hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun oudste zoon in België geboren werd en dat hij geen andere sociale en culturele omgeving kent dan Vlaanderen, waar hij schoolloopt, waar hij voetbalt, waar hij naar de muziekschool gaat en waar hij al zijn vriendjes heeft. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun zoon geen enkele band met de Filipijnen heeft, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat hij in de Filipijnen niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel hij niet in de Filipijnen is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met de Filipijnen. Verzoekers hebben immers de Filipijnse nationaliteit en zijn in de Filipijnen geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Filipijnse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen wijzen erop dat hun oudste zoon het Filipijnse alfabet niet machtig zou zijn en dat zij thuis Nederlands zouden spreken waardoor het bijbrengen van de Filipijnse taal en cultuur sterk naar de achtergrond gedrongen zou zijn. Allereerst merken we op dat hun zoon slechts leerplichtig is sinds 01.09.2018. Verder merken we op dat het Filipino, de officiële taal in de Filipijnen, gebruik maakt van het Latijnse alfabet. Hun zoon dient dan ook geen ander alfabet aan te leren, maar kan gebruik maken van het Latijnse schrift dat hij in België leerde. Betrokkenen maken op geen enkele wijze aannemelijk dat hun zoon niet in staat zou zijn om het Filipino te leren lezen en schrijven aan te leren, net zoals hij het Nederlands leerde lezen en schrijven. Verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun zoon een dergelijke taalachterstand zou hebben dat hij in de Filipijnen niet zou kunnen aansluiten op school. Ze tonen niet aan waarom hun zoon het Filipino, de officiële taal in hun land van herkomst, niet zou kunnen leren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal..

Zeker gezien hun zoon er gezien zijn jonge leeftijd (hij is negen jaar) van uitgegaan mag worden dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikt. Bovendien merken we op dat de ouders bewust de keuze gemaakt hebben om zich te nestelen in illegaal verblijf. Zij dienden hun zoon tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hem zijn moedertaal aan te leren. Volledigheidshalve merken we op dat uit de voorgelegde attesten Nederlandse taallessen niet blijkt dat de ouders het Nederlands dermate beheersen dat zij in staat zouden hun kinderen in deze taal op te voeden. Enkel mevrouw toont aan dat zij inderdaad lessen Nederlands volgde maar dan gaat het telkens over een taalinitiatie en één inschrijvingsbewijs voor een taalklas, voor mijnheer wordt zelfs deze taalinitiatie dit niet aangetoond. Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Filipino zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands leren. Dit houdt in dat hun kinderen minstens over de nodige mondelinge kennis beschikken.

Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat hun kinderen de overstap van mondeling naar schriftelijk van een taal die hetzelfde alfabet gebruikt, niet zouden kunnen maken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek in hoofde van hun jongste zoon waardoor hij van dichtbij medisch opgevolgd dient te worden als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan leggen betrokkenen volgende stukken voor: een getuigschrift dd. 27.03.2020 van dr. D.(...) G.(...), een

brief dd. 14.04.2020 van dr. H.(...) een aanvraag tot echografie dd. 08.04.2020. Echter, we stellen vast dat attesten niet actueel zijn maar dateren van meer dan één jaar geleden. Betrokkenen hebben nagelaten dit element te actualiseren zodat niet duidelijk is in welke mate dit element nog actueel is. Bovendien blijkt uit de voorgelegde attesten niet dat reizen afgeraden wordt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij sterke familiale banden zouden hebben op het Belgische grondgebied. De jongere broer van mijnheer, dhr. D.(...) S.(...) S.(...) (R.R. (...)), beschikt namelijk over een onbeperkt verblijfsrecht. Het feit dat zijn jongere broer legaal in België verblijft samen met zijn echtgenote en hun dochter, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Ook het feit dat betrokkenen financieel ondersteund worden door zijn broer en schoonzus (wat betrokkenen staven door het voorleggen van verschillende bankafschriften) vormt geen buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Het toont enkel aan dat betrokkenen indien nodig een beroep kunnen op een financieel steuntje in de rug van hun familieleden, het toont geenszins aan dat hierdoor niet tijdelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Bovendien tonen zij niet aan dat zij bij een eventuele terugkeer niet kunnen rekenen op de financiële steun van deze gezinsleden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat dhr. D.(...) S.(...) familieleden heeft die legaal verblijven in Amerika en Noorwegen en dat ook mevrouw familieleden heeft die in het buitenland verblijven, met name in Denemarken, betrokkenen verduidelijken niet waarom dit een terugkeer naar hun land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij bij een terugkeer niet terecht kunnen bij de ouders van mijnheer, die zouden samenwonen met hun zoon en zijn gezin en die zelf amper zouden rondkomen en aldus niet in staat zouden zijn om betrokkenen, een familie van vijf personen, op te vangen. Verder wijzen erop dat ze evenmin terecht kunnen bij de moeder van mevrouw die samenwoont met haar dochter en die eveneens instaat voor de zorg voor de drie kinderen van haar overleden zus. Ook de twee andere zussen van mevrouw zouden noch de plaats noch het budget hebben om betrokkenen op te vangen. Betrokkenen zouden niet over enige vorm van inkomen beschikken in de Filippijnen noch over enig onroerend goed. Zij zouden aldus nergens heen kunnen en noch materieel noch financieel opgevangen kunnen worden door familie. Zij zouden evenmin hun kinderen een waardig leven kunnen garanderen omdat ze geen inkomen hebben in de Filippijnen. Echter, allereerst stellen we vast dat het hier gaat om loutere beweringen waarvan geen stavingsstukken worden voorgelegd. Evenmin maken betrokkenen aannemelijk dat zij niet kunnen rekenen op de eventuele tijdelijke steun van hun in het buitenland verblijvende familieleden. a en ruim in 29 jaar voor mevrouw in de Filippijnen en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets over een woonst of de nodige financiële middelen zouden beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun belangen, in de zin van artikel 8 EVRM, zich in België zou bevinden. Zij zouden hier dergelijke nauwe banden opgebouwd hebben dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen

we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name de broer van mijnheer, zijn echtgenote en hun kinderen. Echter, betrokkenen wonen niet samen met deze gezinsleden waardoor er geen sprake is van een gezinscel. Hoewel betrokkenen verschillende rekenafschriften voorleggen waaruit moet blijken dat hun gezinsleden financieel bijspringen toont dit niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid waardoor een tijdelijke scheiding een onherstelbaar nadeel zou opleveren. De voorgelegde afschriften tonen enkel aan dat hun familieleden af en toe bijspringen bij extra kosten (zoals ziekenhuisfacturen, schoolrekeningen of luiers). Het toont niet aan dat er sprake is van wederzijdse elementen van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden twaalf getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar de Filipijnen uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op de COVID-19 pandemie als buitengewone omstandigheid die hen verhindert terug te keren naar de Filipijnen omdat, zelfs indien ze toegelaten worden, ze daar bloot gesteld zouden worden aan een zeer hoog risico van besmetting. Betrokkenen verwijzen hiervoor naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor de Filipijnen. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo tonen zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat hun reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV,

arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen niet aan dat zij als Filipijnse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar de Filipijnen terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag in te dienen. Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat hoewel toeristische en andere niet-essentiële reizen nog steeds verboden zijn, dit niet het geval is voor Filipijnse onderdanen en hun naaste familieleden. Wel moet er rekening gehouden worden met een onzekere vertrekdatum omwille van strenge beperkingen op het aantal inkomende passagiers per dag. We merken verder op dat niet blijkt dat zij in de Filipijnen een hoger risico lopen op besmetting dan in België. Bovendien, indien verzoekende partijen in de Filipijnen besmet zouden geraken, dan nog blijkt niet dat zij tot een risicogroep behoren noch blijkt dat zij in de Filipijnen verstoken zullen blijven van de benodigde medische zorgen (RVV, arrest nr 245440 van 4 december 2020). De verzoekende partij maken aldus niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020). Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde en dat zij zich gedragen als voorbeeldburgers, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij nimmer een beroep zouden gedaan hebben op financiële steun van het OCMW, dat zij twee attesten van niet ten laste voorleggen vanwege het OCMW, dat zij al meer dan acht jaar en half in België zouden verblijven, dat zij een schoolvoorbeeld van integratie zouden zijn, dat zij hier de rest van hun dagen zouden willen blijven, dat zij hun kinderen als Belgen zouden opvoeden, dat zij onderling Nederlands zouden spreken, dat zij Europees zouden koken, dat zij naar Vlaamse Tv-zenders zouden kijken, dat er Belgische vrienden over de vloer zouden komen, dat er Europese gezelschapsspelletjes gespeeld zouden worden, dat zij hier diepe hechte persoonlijke banden hebben opgebouwd, dat zij voor 100% tot deze maatschappij zouden willen behoren, dat mevrouw haar integratiebereidheid aangetoond zou hebben door haar deelname aan een inburgeringstraject en taalinitiatie, dat zij steeds Nederlandse les gevolgd zou hebben tot haar zwangerschap dit niet meer toeliet, dat zij hardwerkende mensen zouden zijn, dat zij ten zeerste werkbereid zou den zijn, dat zij een werkbelofte voorleggen evenals twaalf getuigenverklaringen, hun huurovereenkomsten, hun beider buitenlandse diploma's en werkervaring, drie diploma's van Leeuwenaar voor mevrouw, een bewijs inschrijving voor de taalklas van mevrouw, een betalingsbewijs voor de sportclub van hun oudste zoon, een bewijs dat hun oudste zoon muzieklessen volgt en enkele gezinsfoto's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 oktober 2021 eveneens beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"(...)

De heer

Naam, voornaam: D.(...) S.(...), H.(...) Jr. G.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Filipijnen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen:

“(…)

Mevrouw,

Naam, voornaam: P.(…), E.(…) D.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Filipijnen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

D.(…) S.(…) H. III P., geboren op 28.02.2012, nationaliteit: Filipijnen D.(…) S.(…) N., geboren op 09.02.2018, Filipijnen D.(…) S.(…) E., geboren op 17.12.2019, Filipijnen

D.(…) S.(…), H.(…) III P.(…) geboren op (…), nationaliteit: Filipijnen, D.(…) S.(…), N.(…) geboren op (…), Filipijnen D.(…) S.(…), E.(…) geboren op (…), Filipijnen

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 (sic) van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens voeren verzoekers een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekers stellen hierbij het volgende:

“2.2.1.

Om een ontvankelijke aanvraag te kunnen indienen, dient de aanvrager, die zich beroept op het artikel 9bis van de verblijfswet, “buitengewone omstandigheden” aan te tonen die rechtvaardigen waarom de aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt ingediend in België en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Bijgevolg dient de aanvrager uit te leggen waarom hij niet of heel moeilijk kan terugkeren naar het land van herkomst om de aanvraag daar in te dienen.

Verzoekers hebben in casu deze buitengewone omstandigheden expliciet aangetoond en expliciet gemotiveerd in hun aanvraag.

Exact zoals de Raad van State in haar arrest van 27 juni 2007 (n°172.824) stelt, hebben verzoekers klaar en duidelijk in hun aanvraag vermeld welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, en, blijkt er uit hun uiteenzetting duidelijk waaruit het beletsel, welke zij invoeren, precies bestaat.

Bijgevolg is er geen reden aanwezig om de aanvraag niet minstens ontvankelijk te verklaren. Verzoekers brachten tevens tal van bewijzen aan.

Daarenboven, de criteria voor de humanitaire regularisatie zijn niet bepaald in de wet, doch, men kan er van uitgaan dat in het algemeen een regularisatie alleen wordt toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

In casu zijn de humanitaire redenen welke verzoekers aantoonden en motiveerden meer dan ernstig.

Uit diens motivering blijkt dat verwerende partij de kern van de zaak gewoon niet ziet: verzoekers kunnen gewoonweg niet meer terug door alle reeds hierboven uiteengezette redenen en hebben ondertussen hun leven in België verdergezet en uitgebouwd, met een pluim voor hun talenkennis, hun integratie, hun goed gedrag, het gemak waarop verzoekers terug een job kunnen vinden, en hun werkwillegheid, én, in België zijn trouwens hun drie kinderen geboren en gaan 2 kinderen reeds naar school, alsmede rekening

houdend met de tegenslag dat de baby zeer regelmatig medisch dient opgevolgd te worden, en, met het feit dat dit verhaal zich afspeelt tijdens een pandemie, ...

Hoe verwerende partij de situatie ook benadert in diens beslissing, als een paal staat boven water dat:

- . de Filipijnen geen land is waar de openbare onderstand al is ontwikkeld geworden,*
- . de baby zeer regelmatig dient opgevolgd te worden door nierspecialisten,*
- . het reizen naar het complete onbekende met drie jonge kinderen waarvan één kleuter en één baby met gezondheidsproblemen onhaalbaar is,*
- . verzoekers in de Filipijnen in praktijk op niemand kunnen rekenen die hun kan opvangen en materiële steun kan verschaffen, ook niet tijdelijk, ook al komt het er op neer dat "tijdelijk" vaak "zeer lang" duurt,*
- . dit verhaal zich afspeelt tijdens een pandemie,*
- . de kinderen geen of haast geen band hebben met de Filipijnen, ...*

Verwerende partij maakt een kennelijke beoordelingsfout en laat het hierdoor na rekening te houden met de pertinente elementen van de zaak, laat staan met het totaalpakket van al deze elementen.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.2.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 06.09.2002, R.v.St., nr.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite, alsmede met de globaliteit van het dossier (alle elementen samen gelezen en beschouwd).

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen en vooral met de globaliteit.

De bestreden beslissing werd lichtzinnig en overhaast genomen omwille van een laksheid van de DVZ die gemakshalve enkel punt per punt benaderde en niet het totaalbeeld, zoals zou moeten, waarbij de DVZ zich dan toch wél de moeite troostte om op sommige minuscule details vittend, belerend of zelfs cynisch in te gaan, waarvoor soms de beweegreden zoek is (cfr. het Latijns alfabet wordt gebruikt voor de Filipino-taal, zonder er rekening mee te houden dat de Filipino-taal méér letters bevat dan ons alfabet en dat met deze specifieke letters de kinderen effectief niet vertrouwd zijn; het feit dat er twee zussen buiten de Filipijnen wonen is van geen belang, zonder er rekening mee te houden dat dit 2 zussen zijn waarop het gezin bij een tijdelijke terugkeer naar de Filipijnen ook al niet kan terugvallen; de covid-maatregelen zijn anders voor mensen van Filipijnse nationaliteit dan voor mensen met een andere nationaliteit; mbt het goed gedrag van verzoekers: het is toch maar normaal dat iemand zich goed gedraagt;).

Het is overduidelijk dat verwerende partij dit dossier niet serieus heeft genomen en zomaar van de tafel heeft geveegd, zonder de globaliteit van het dossier te willen bestuderen, maar dan wél tijd nam om in te gaan op luttele details.

Met een greintje meer beroepstrots en correctheid had de DVZ vooreerst het dossier grondiger bestudeerd én in zijn globaliteit alvorens een beslissing te nemen.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoekers wijzen erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen en van de globaliteit van de elementen heeft gemaakt en, zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering in plaats van de gehanteerde afwimpelingstechniek, tot een beslissing is gekomen of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder, alsmede de verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr. 167.411 ; R.v.St. 14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Heer de Staatssecretaris tot diens conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden en van de globaliteit van het dossier in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom hebben verzoekers geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft eigenlijk de zaak slechts afgewimpeld.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen en vooral niet met het geheel van alle elementen. Door de zaak eigenlijk af te wimpelen door enkel vlug punt per punt te beantwoorden en geen studie te maken van het totaalpakket en vervolgens overhaast zonder enig verder onderzoek een beslissing te nemen, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit totaal anders is.

Verweerster beantwoordde inderdaad wel op enkele door verzoekers aangehaalde punten afzonderlijk, doch, liet het na het dossier in diens geheel te beschouwen, wat een compleet ander plaatje geeft.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

De DVZ had dit dossier dienen au sérieux te nemen, wat manifest niet geschied is.

Meer nog, de DVZ heeft zich bij het nemen van diens beslissing geen enkele moeite getroost.

De aanvraag van verzoekers is niet eerlijk noch correct behandeld geweest.

Dit alles bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

Door de beslissing te nemen op 4 oktober 2021 heeft de DVZ tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden.

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is - quod certe non -, twijfelen verzoekers sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar plichten te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden: principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.

Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld.

Verder zijn geschonden:

a. Het principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij heeft de zaak ronduit afgewimpeld door de kern van de zaak niet te zien (zie boven), en, door de andere punten enkel geïsoleerd en afzonderlijk te benaderen waarbij er werd nagelaten het totaalplaatje te beschouwen. Zij heeft zich daardoor partijdig opgesteld en heeft geen blijk gegeven van intellectuele eerlijkheid.

b. Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het dossier en in de globaliteit van het dossier vooraleer een beslissing te nemen. Het lijkt wel alsof verwerende partij de zaak vlug wou afwimpelen door de door verzoekers aangehaalde punten enkel geïsoleerd en afzonderlijk te benaderen waarbij er werd nagelaten het totaalplaatje te beschouwen.

c. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoekers recht hebben, wordt geschonden.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.3.

De schending van het artikel 8 van het EVRM staat vast en zelfs een tijdelijke verwijdering zou voor verzoekers een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

In de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van het artikel 9, alinea 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er gepreciseerd dat de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

Inderdaad voor verzoekers, zoals hierboven uitvoering uiteengezet in het feitenrelaas, is het onmogelijk om terug te keren naar de Filipijnen om aldaar de vereiste machtiging aan te vragen, zelfs al zou dat maar om een tijdelijk verblijf aldaar gaan, omdat dit een breuk zou betekenen met hun familiale, sociale en affectieve entourage welke zich in België bevindt, en, gezien de pandemie en de gezondheidsproblemen van de baby.

Zelfs maar tijdelijk terugkeren naar hun land van oorsprong is in casu geen optie.

In casu is het uitermate belangrijk om rekening te houden met het proportionaliteitsprincipe.

Inderdaad, “ (...) voor de toelating of de weigering van de buitengewone weg welke door het artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 wordt geopend, vereist een voorzichtige administratieve regel dat de autoriteit de proportionaliteit beoordeelt tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de administratieve stap, voorgeschreven door het artikel 2 van de bepaling, en, anderzijds, diens min of meer gemakkelijke haalbaarheid in een individueel geval en de ongemakken, inherent aan diens uitvoering, en meer in het bijzonder de gevaren waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun familiaal leven zouden zijn blootgesteld indien ze er zich zouden aan onderwerpen . ”

Onder het recht op respect voor het privéleven, zoals bepaald door de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, en meer in het bijzonder door het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, moet het volgende worden verstaan “het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd, en dit met het oog op de ontwikkeling en de ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid”. (J.-L. RENCHON, « La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en œuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In casu dient het onderzoek naar het al dan niet bestaan van proportionaliteit te worden gevoerd rekening houdend met dit recht op een privéleven.

De Raad van State preciseert in diens arrest nr. 58.969 van 1 april 1996, hieromtrent dat « het recht op respect voor het privéleven en het gezinsleven, bepaald door het artikel 8.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden door de verdragsluitende Staten mag worden opgenomen bij de beperkingen vastgesteld door het artikel 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zich inschrijft in het kader van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk uitmaakt van het bovenvermelde artikel 8, dan kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, inderdaad tegenstrijdig aan dit artikel blijken te zijn. »

Lid 2 van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden staat geen inmenging in dit recht toe dan op 3 cumulatieve voorwaarden: dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in dit lid 2 en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Deze laatste voorwaarde betekent dat de maatregel moet gerechtvaardigd worden door een gebiedende sociale nood, en, in het bijzonder, moet in proportie zijn met het nagestreefde legitieme doel (Europees Hof, 13 juli 1995, R.D.E., 1995, nummer 84, p. 277; Raad van State, 25 september 1996, nummer 61.972, R.D.E., 1996, p. 755).

Bijgevolg, eisen van verzoekers om de aanvraag in te dienen in de Filipijnen is onmogelijk, en, zou tevens een drastische breuk teweegbrengen met de sociale en affectieve banden welke zij hebben opgebouwd sinds hun aankomst in België, en, gezien de pandemie en de gezondheidsproblemen van de baby.

Eisen van verzoekers om de aanvraag in te dienen in de Filipijnen zou een regelrechte miskennen zijn van al wat zij hier precious hebben opgebouwd en zou hun leven bijzonder moeilijk maken.

Bijgevolg zou een terugkeer naar de Filipijnen om aldaar de administratieve stappen te ondernemen absoluut niet in proportie zijn met de belangen die spelen én met het nagestreefde doel, te meer omdat de aanvraag tot toepassing van het artikel 9bis van de Verblijfswet weldegelijk ging om een volledig dossier, vol met buitengewone omstandigheden, maar die verwerende partij afwimpelde zonder hierbij de kern van de zaak te zien door enkel punt per punt te benaderen en niet het totaalplaatje.

Verder, wanneer er nog verder zou worden op aangedrongen aan het adres van verzoekers om de aanvraag in te dienen in de Filipijnen, dan zou dit een definitieve breuk kunnen teweegbrengen met al hun precious opgebouwde banden alhier, welke een disproportionele beslissing zou zijn in het kader van hun privéleven en haar familiaal leven, te meer omdat de drie kinderen (waarvan een baby met gezondheidsproblemen) hier zijn geboren en België hun enige referentieland is en er twee van de drie kinderen alhier school lopen.

Er zou dan weldegelijk sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven, wat de Dienst Vreemdelingenzaken als een “tijdelijke terugkeer” bestempelt, blijkt maar al te vaak een definitieve terugkeer te zijn in praktijk, of, in de allerbeste gevallen, een terugkeer van

verschillende lange maanden of zelfs jaren, welke verzoekers simpelweg niet aankunnen om de zovele redenen, reeds hierboven uiteengezet.

Verzoekers vragen zich dan ook terecht af of er werkelijk geen ander alternatief bestaat voor de “tijdelijke verwijdering”. Heeft verwerende partij dan werkelijk geen ander alternatief in petto voor dergelijke situatie, terwijl de ideale oplossing dermate voor de hand ligt?

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

Het feit dat het echtpaar een echt en effectief gezinsleven leidt met hun drie kinderen, die in België zijn geboren, die nooit elders hebben gewoond, die nog nooit België hebben verlaten en waarvan de oudste school loopt en de middenste op de kleuterklas zit, zorgt ervoor dat dat ze speciale en hechte banden hebben met België.

Daarenboven, eens hij het recht op verblijf zou hebben verkregen, is het voor verzoekers niet moeilijk om terug werk te vinden.

Het is in België dat ze een huishouden vormen en samenleven in harmonie en genegenheid, en, het is ook in België dat de gezondheidsproblemen van de baby degelijk worden opgevolgd.

Verzoekers menen dat het artikel 8 van het EVRM, dat het “recht van elk mens om zijn emotionele, seksuele en gezinsrelaties te beleven in overeenstemming met zijn vrijheid, waardigheid en waardigheid” garandeert, is geschonden.

Bij een terugkeer naar de Filipijnen zal elkeen van verzoekers hun eigen persoonlijkheid niet verder kunnen ontwikkelen en verder kunnen doen openbloeien.

De kinderen werden in België geboren en kennen alleen het leven in België. Ze hebben nooit ergens anders gewoond, ze hebben nog nooit België verlaten en de oudste loopt school terwijl de middenste op de kleuterklas zit....

Het is legitiem dat de ouders en hun kinderen alhier in België kunnen blijven verder samen leven, zeker omdat in België de gezondheidsproblemen van de baby degelijk kunnen worden opgevolgd.

Hun familie-eenheid is duidelijk in België.

Het gezin verplichten terug te keren naar de Filipijnen zou in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM.

Als verzoekers niet zouden mogen blijven in België op basis van de overduidelijk aanwezige buitengewone humanitaire omstandigheden, wordt het respect voor de familie-eenheid van verzoekers geschonden.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.4.

Krachtens het artikel 22 van de Grondwet heeft elk individu recht op eerbied voor het privéleven en het gezinsleven, tenzij in de gevallen en onder de voorwaarden zoals vastgesteld bij de wet.

Het artikel 191 van de Grondwet voorziet dat de vreemdelingen die zich op het Belgisch grondgebied bevinden dezelfde rechten en vrijheden genieten als de Belgen, tenzij in geval van uitzonderingen, voorzien door de wet.

Geen enkele wettelijke maatregel werd er tot op heden genomen om de vreemdelingen te onttrekken van het toepassingsgebied van het artikel 22 van de Grondwet.

Verzoekers mogen zich bijgevolg beroepen op het artikel 22.

In casu, het feit dat verzoekers zouden moeten terugkeren naar de Filipijnen, en dit om aldaar de administratieve stappen te ondernemen, zou eveneens ingaan tegen hun recht op eerbied van het privéleven en het gezinsleven, hen bekrachtigd door de Belgische Grondwet.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.5.

Het artikel 3 van het EVRM werd door verwerende partij geschonden.

Verzoekers zouden bij een terugkeer naar de Filipijnen met hun drie jonge kinderen, waarvan de baby gezondheidsproblemen heeft, die geen of haast geen band hebben met het land, terecht komen in een complete willekeur en zouden geconfronteerd worden met tal van ernstige problemen in de Filipijnse maatschappij : de openbare onderstand is er niet ontwikkeld, de pandemie is geenszins onder controle, sommige voorzieningen ontbreken om te kunnen voorzien in het basisonderhoud, zéker met een baby met gezondheidsproblemen erbij, de behuizing is slecht, het gezondheidsprobleem van de baby kan er minder goed of niet opgevolgd worden,

Überhaupt is reizen naar het complete onbekende met drie jonge kinderen waarvan één kleuter en één baby met gezondheidsproblemen onhaalbaar.

Daarenboven kunnen verzoekers in de Filipijnen in praktijk op niemand rekenen die hun kan opvangen en materiële steun kan verschaffen, ook niet tijdelijk, zeker wetende dat “tijdelijk” vaak “zeer lang” duurt. Verzoekers kunnen zichzelf, laat staan hun drie kinderen, waarvan de baby gezondheidsproblemen heeft, niet aan dit risico van onmenselijk en bedreigend leven laten bloot stellen.

Zij kunnen onmogelijk naar de Filipijnen terugkeren.

Zij vallen dan ook onder de bescherming van het artikel 3 EVRM en dit maakt voor verzoekers een buitengewone omstandigheid uit.

Hier in België hebben zij een onderkomen en vragen zij geen financiële steun aan de Belgische staat, verzoekers kunnen gemakkelijk werk vinden als zij zouden gemachtigd worden tot verblijf.

Daarenboven kunnen zij steeds op de jongere broer van de Heer D.(...) S.(...) en op diens gezin rekenen. Bij een terugkeer naar de Filipijnen zullen zij 100% zeker in de armoede terechtkomen, dan nog met drie jonge kinderen op hun schoot, waarvan de baby gezondheidsproblemen heeft.

Immers aldaar kunnen ze op niets of, in praktijk, op niemand van hun familie terug vallen qua steun en hulp.

Zij zijn nooit meer terug geweest naar de Filipijnen en zij kunnen in de praktijk spijtig genoeg niet rekenen op de familieleden aldaar omdat deze mensen het zelf ook niet gemakkelijk hebben.

Daarenboven met er in dit specifiek geval ook rekening gehouden worden met de veiligheid van de 3 jonge kinderen, waarvan de baby gezondheidsproblemen heeft.

Een eventuele terugkeer naar de Filipijnen maakt zeer zeker een schending uit van het artikel 3 van het EVRM.

Verder, en voor zover nodig, het gezin is in de onmogelijkheid om in de Filipijnen accommodatie te vinden, ook al is het maar tijdelijk aangezien zij in de praktijk op geen steun kunnen rekenen van de familieleden aldaar en aangezien er in dit land geen concept van openbare onderstand bestaat of amper (als deze hulp zou bestaan en verzoekers zouden er toegang toe hebben, quod certe non, dan zal deze hulp nog steeds ontoereikend zijn).

Stel dat verzoekers er zouden in slagen om er zich opnieuw te vestigen, quod certe non, en wat compleet onverantwoord zou zijn, dan zullen zij af te rekenen krijgen met met zeer slechte economische omstandigheden én waarschijnlijk geen toereikende medische hulp krijgen in het kader van de gezondheidsproblemen van de baby.

Het gezin bevindt zich in een prangende humanitaire situatie waardoor ze gewoonweg niet kunnen terugkeren naar de Filipijnen. Bij een terugkeer zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden mede gezien de toch wel precaire situatie in de Filipijnen.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.6.

Het bestaan van buitengewone omstandigheden, "globaal" compleet genegeerd door verwerende partij, spreekt voor zich:

a. De perfecte integratie van het gezin.

b. Het overduidelijk bestaan van een schending van het artikel 3 en van het artikel 8 EVRM in geval het gezin zou moeten terugkeren naar de Filipijnen.

Immers, het indienen van de aanvraag in het herkomstland wordt hen bijzonder moeilijk gemaakt en het geheel van omstandigheden die te vinden zijn zowel in de Filipijnen als in België en die de oorzaak hiervan is maakt een buitengewone omstandigheid uit.

Daarenboven is er ook nog de omstandigheid dat er in het land van herkomst niemand van de familieleden hen in de praktijk kan op vangen of materieel kan steunen, ook al is het maar tijdelijk, én, zij zelf ook nog eens totaal vervreemd zijn geraakt van de Filipijnen.

Hun privéleven speelt zich hier af, verzoekers kunnen hier met gemak aan werk geraken van zodra zij een verblijfsrecht zouden verkrijgen, hun kinderen zijn hier geboren, zij spreken zeer goed Nederlands, zij zijn perfect geïntegreerd, de baby wordt hier gevolgd voor zijn gezondheidsproblemen,

c. Al jaren is het gezin zonder oponthoud aan het procederen met het oog op het verkrijgen van een wettelijk verblijf.

Het gezin is immers van plan om nogmaals een (ondertussen derde) aanvraag in te dienen tot toepassing van het artikel 9bis van de Verblijfswet.

Dit kan worden gelijkgesteld met een bijzondere omstandigheid: het bestaan van een onredelijk lange tijd van aaneenschakelingen van procedures: één 9bis-procedure, één procedure bij de RvV, een tweede 9bis-procedure, huidige procedure bij de RvV, in de toekomst nog een 9bis-procedure ...

d. Hun verblijf in België is ononderbroken.

e. Het oudste zoontje gaat al naar school en het middenste zoontje gaat al naar de kleuterklas.

f. Een (weliswaar zeer klein) deel van het verblijf van het gezin in België was wettig.

g. Er is overduidelijk sprake van een duurzame lokale verankering want het centrum van de belangen van het gezin bevindt zich in België: de affectieve belangen, de sociale belangen, de economische belangen, er is kennis van de landstaal, hier wordt de baby opgevolgd voor zijn gezondheidsproblemen, ...

h. Verzoekers hebben zich niet schuldig gemaakt aan fraude, zij zijn geen gevaar voor de openbare orde, en, zij zijn geen gevaar voor de volksgezondheid."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder

meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt, of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze discretionaire bevoegdheid heeft enkel de redelijkheid als grens waardoor de Raad de ongegrondheidsbeslissing enkel onwettig kan bevinden indien ze tegen alle redelijkheid ingaat.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 april 2020 volgende "buitengewone omstandigheden" inriepen:

"1. UITEENZETTING VAN DE FEITEN EN VAN DE UITZONDERLIJKE OMSTANDIGHEDEN

De Heer D.(...) S.(...) en Mevrouw P.(...) trouwden op de Filipijnen in Quezon City op 22 oktober 2010 (stuk 14).

Verzoekers kwamen op 7 juli 2011 in België toe, voorzien van een toeristenvisum, op zoek naar een nieuwe tewerkstelling.

Daarvoor werkte Mevrouw P.(...) als huishoudhulp in Denemarken bij de diplomatieke post van Zuid-Afrika, doch verloor er haar job toen de Heer D.(...) S.(...) haar kwam vervoegen (stukken 3 en 4).

Verzoekers kozen destijds voor België omdat zij hadden vernomen dat er werkgelegenheid zou zijn op de Filipijnse ambassade te België.

Zij konden er echter niet aan de slag.

Mevrouw P.(...) was toen zwanger van H. III.

Na 3 maanden tijdelijke inschrijving bij de gemeente Hoeilaart, werd hun verblijf onwettig op 5 oktober 2018. Op 28 februari 2019 werd H. III geboren te Halle (stuk 2.a.). H. III, ondertussen 8 jaar oud, loopt in het Nederlands school aan de Vrije Basisschool - (...) te Ruisbroek (stuk 12). H. III kent geen andere sociale- en culturele omgeving dan deze van België en meer bepaald Vlaanderen, waar hij school loopt, waar hij voetbalt ((...) - Ruisbroek), waar hij naar de muziekschool gaat (GO! Muziekacademie - Anderlecht) en waar hij al zijn vriendjes heeft (stuk 15).

N. werd op 9 februari 2018 geboren te Halle (stuk 2.b.). Op 3 februari 2020 werd er voor N. een leerlingenfiche opgesteld de Vrije Basisschool - (...) te Ruisbroek waaruit zijn aanvraag tot inschrijving blijkt voor het schooljaar 2020-2021 (stuk 21).

Op 17 december 2019 werd E. geboren te Halle (stuk 2.c.).

De boorling heeft sinds de geboorte een nierafwijking, wat verzoekers zorgen baart, en dient van dichtbij medisch opgevolgd te worden wat maakt dat het kind voor controle naar het hospitaal moet. De huisarts van verzoekers, dokter D. G. maakt in zijn getuigschrift dd. 27 maart 2020 gewag van de nierproblematiek van E. (stuk 22).

De kinderarts, dokter H., schrijft in diens attest dd. 14 april 2020 dat E. een aandoening heeft aan de nieren en urinewegen en dat er nood is aan medische beeldvorming elke 1 à 2 maanden (stuk 25).

Op 8 april 2020 doet dokter H. terug een aanvraag aan de dienst radiologie van het ziekenhuis van Halle voor een echografie van de nieren en urinewegen omdat er nog steeds aanwijzingen zijn voor het bestaan van dubbelsysteem of ureterduplicatie (= per nier zijn er 2 ureters), aandoening die is ontstaan tijdens de embryonale ontwikkeling (stuk 26).

Er volgt tevens nog een rapport van Kind & Gezin, welke verzoekers nog niet heeft kunnen bereiken omwille van de maatregelen in het kader van de corona-crisis.

Het gezin is woonachtig te 1601 Ruisbroek, (...) (stuk 19 initiële huurovereenkomst sinds 5 april 2012 mbt de 2de verdieping van het gebouw en stuk 20 huurovereenkomst sinds 17 januari 2019 mbt de 2de verdieping én de zolder).

De jongere broer van de Heer D.(...) S.(...), met wie verzoekers een zeer hechte band hebben, en die verzoekers alhier financiële en materiële steun verleent, woont sinds jaren op legale wijze met zijn gezin in België: de Heer S. D.(...) S.(...) (R.R. ... - titularis van een B-kaart - onbeperkt verblijfsrecht), Mevrouw C. C. en hun dochter S. en de dochter van C. uit een vorige relatie (stukken 9, 10 en 16).

Ten exemplatieve titel, doch geenszins limitatief, hieronder een overzicht van de betalingen die de broer en de schoonzus van verzoekers over de jaren heen voor hen deden/doen (zie stuk 23):

a. Vanwege Mevrouw C. C.

10,17,-€ voor de school van H. III

5,28,-€ voor de school van H. III

5,28,-€ voor de school van H. III

18,96,-€ voor de school van H. III

5,07,-€ voor het ziekenhuis

111,-€ voor Luminus

50,-€ voor ex-advocaat van verzoekers

106,86,-€ voor Luminus

40,-€ voor de ex-advocaat van verzoekers

33,-€ voor Luminus

71,-€ voor Luminus

40,-€ voor de ex-advocaat van verzoekers 40,-€ voor de ex-advocaat van verzoekers 71,-€ voor Luminus

33,-€ voor Luminus

b. Vanwege de Heer S. D.(...) S.(...)

. 31/03/19: 82,41,-€ voor Telenet . 10/04/19: 50,-€ voor de ex-advocaat van verzoekers . 29/04/19: 10,94,-€ voor het ziekenhuis

. 29/04/19: 82,43,-€ voor Telenet . 16/07/19: 111,-€ voor Luminus

. 09/12/19: 372,-€ voor het rolrecht voor de procedure van verzoekers . 21/03/20: 200,-€ voor de huidige advocaat van verzoekers

S. en C. nemen tevens de aankopen voor hun rekening van de melk voor de hooiding en van de luiers voor N. en de boorling.

Nimmer hebben verzoekers in België moeten beroep doen op de financiële steun van het OCMW. Br werden twee attesten van niet ten laste van het OCMW van Sint-Pieters-Leeuw bijgevoegd, één dd. 19 maart 2020 op naam van Mevrouw P.(...) en één op dezelfde datum op naam van de Heer D.(...) S.(...) (stuk 24 a. en b.).

De ouders van de Heer D.(...) S.(...) wonen in de Filipijnen in bij een oudere broer van de Heer D.(...) S.(...) en diens echtgenote en 2 kinderen. Zij kunnen zelf amper rondkomen en zijn geenszins in staat om

verzoekers, een familie van 5 personen waaronder een boorling, bij een terugkeer, ook al is deze maar tijdelijk, op te vangen en onderdak te verschaffen en financiële en materiële steun te verlenen. De andere familieleden van de Heer D.(...) S.(...), 2 zussen, wonen op legale wijze in het buitenland: Rosemarie woont in de VS (stuk 7) en C. woont in Noorwegen (stuk 8). Ook is het uitgesloten dat verzoekers bij de familie van Mevrouw P.(...) zouden kunnen opgevangen worden, ook al is het maar tijdelijk.

Immers, de moeder van Mevrouw P.(...) is weduwe en woont onder één dak met de volgende familieleden:

- . de jongste zus van Mevrouw P.(...), haar echtgenoot en hun 6 kinderen;
- . de drie kinderen van de overleden zus van Mevrouw P.(...) waarover de grootmoeder de hoede heeft;
- . de oudste broer van Mevrouw P.(...) zijn echtgenote en hun 2 kinderen;
- . de jongste broer van Mevrouw P.(...).

Het hoeft geen verdere uitleg dat aldaar geen plaats noch budget is voor verzoekers, ook niet tijdelijk. Mevrouw P.(...) heeft verder nog 2 zussen die ook in de Filipijnen wonen, doch niet onder hetzelfde dak als de weduwe-moeder: een zus met een echtgenoot en 5 kinderen en een zus met een echtgenoot en 2 kinderen.

Ook deze personen hebben noch plaats laat staan budget om verzoekers op te vangen, ook al is het maar tijdelijk.

Verzoekers hebben tenslotte geen onroerend goed in de Filipijnen noch enige vorm van inkomen. De twee bewijzen vanwege de Filipijnse autoriteiten worden bij gevoegd van zodra de officiële instanties in de Filipijnen terug open zijn (cfr. corona-crisis).

Ondertussen hebben verzoekers echter nog maar één thuis meer: België, waar de ouders al 8,5 jaar wonen en een schoolvoorbeeld zijn van integratie, waar de drie kinderen zijn geboren, waar zij voor de rest van hun dagen wensen te blijven.

Ook al beseffen zij dat hun verblijf precair is, verzoekers hebben er voor geopteerd om vanaf dag 1 hun kinderen als Belgen op te voeden, en dit in alle aspecten. Ook al blijft er inderdaad onvermijdelijk nog een band met de Filipijnen bestaan, in huize D.(...) S.(...) wordt er onder elkaar Nederlands gesproken, wordt er naar de Vlaamse TV-zenders gekeken, wordt er Europees gekookt, wordt er met kinderen van in de gemeente gevoetbald en gemusiceerd, worden er Europese gezelschapspelletjes gespeeld, komen er Belgische vrienden over de vloer ... Het bijbrengen aan de kinderen van de Filipijnse taal en cultuur is hierdoor sterk naar de achtergrond gedrongen en kent H. III inderdaad het Filipijnse alfabet niet.

Verzoekers hopen enkel op een kans om 100% tot onze maatschappij te kunnen behoren, mede bij te dragen en een normaal leven te leiden, wat erg moeilijk is vanuit een situatie van illegaliteit.

Dat zij zich gedragen als voorbeeldburgers (en dat waren zij ook al in de Filipijnen waar verzoekers beiden een blanco strafregister hebben - de twee bewijzen vanwege de Filipijnse autoriteiten worden bij gevoegd van zodra de officiële instanties in de Filipijnen terug open zijn - cfr. corona- crisis), dat zij alhier diepe hechte persoonlijke banden hebben opgebouwd en dat zij werkelijk in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar een verblijf in België aan te vragen blijkt uit de verschillende getuigenissen (stuk 13):

1. Mevrouw K. K. : mail dd. 28 maart 2020 met ID
2. De Flee D. L. : brief dd. 30 maart 2020 met ID's van hemzelf en van zijn vader
3. De Flee B. T. : brief dd. 2 april 2020 met ID
4. De Heer E. D. : brief dd. 30 maart 2020 met ID
5. Mevrouw P. S. en de Heer M. G. : brief dd. 28 maart 2020 met ID's van beiden
6. De Heer R. M. : brief dd. 31 maart 2020 met ID
7. De Heer G. en Mevrouw v. d. L. : brief dd. 9 april 2020 met ID's van beiden
8. De Heer L. S. : mail dd. 9 april 2020 met ID
9. De Heer T. M. en Mevrouw B. K.: brief dd. 9 april met ID's van beiden
10. De Flee M. R.: brief dd. 10 april 2020 met ID

Mevrouw P. toonde daarenboven haar integratiebereidheid in België door haar deelname aan een inburgeringstraject en taalinitiatie tijdens de schooljaren 2016-2017, 2017-2018 en 2018-2019 (zie stuk 18 a. en b. en c.).

Mevrouw P. bleef steeds Nederlandse les volgen tot de vergevorderde zwangerschap van haar derde kind dit door oververmoeidheid niet meer toeliet. Sinds oktober 2019 gaat de Heer D.(...) S.(...) in haar plaats (elke maandag van 19u tot 21u). De inschrijving van Mevrouw P. door de Dienst Integratie van Sint-Pieters-Leeuw voor de taalklas van het schooljaar 2019- 2020, beginnende op 16 september 2019, blijkt uit een e-mail van de Dienst Integratie dd. 12 september 2019 (zie stuk 18 d.).

De professionele verledens en de scholingen/opleidingen van verzoekers bewijzen dat zij hardwerkende mensen zijn (stuk 5 voor de Heer D.(...) S.(...) en stuk 6 voor Mevrouw P.), maar zij zijn nog steeds zeer werkbereid, wat zich heeft vertaald in een tewerkstellingsbelofte zowel aan het adres van de Heer D. S. als aan het adres van Mevrouw P. vanwege de onderneming F. BVBA dd. 1 april 2020 (voor de Heer D.(...) S.(...)) en 8 april 2020 (voor Mevrouw P.) met betrekking tot een voltijds contract van onbepaalde

duur als diensten-cheques-werknemer van zodra zijn verblijfssituatie is geregeld geworden (stuk 17 a. en b.).

Verzoekers informeerden zich reeds lang geleden bij verschillende professionelen in de hoop geholpen te kunnen worden bij hun toen reeds diepe wens om niet langer op illegale wijze in ons land te verblijven. Het uit de illegaliteit treden zou hen echter zijn afgeraden geworden. Het is enkel toen H. III begon met school en buitenhuis activiteiten dat verzoekers zelf het been stijf hielden en er hebben op aangedrongen om een officiële aanvraag tot toepassing van het artikel 9bis van de Verblijfswet te laten opstellen.

De eerste aanvraag, die uiteindelijk werd ingediend op 15 november 2018 en aangevuld op 22 maart 2019 en 3 juli 2019, werd echter onontvankelijk verklaard bij beslissing van de DVZ dd. 6 september 2019, en ter kennis gebracht aan verzoekers op 26 september 2019 samen met de bevelen om het grondgebied te verlaten betekend.

Verzoekers dienden een verzoek in tot nietigverklaring van deze beslissing alsmede tot schorsing en vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Het beroep werd echter geweigerd op 3 maart 2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voor zover nodig, in de Filipijnen kunnen zij nergens heen en kunnen zij noch materieel noch financieel opgevangen worden door familie. Zelf beschikken zij niet over een budget om met 5 personen eerst naar de Filipijnen te vliegen en vervolgens aldaar de wachttijd te overbruggen in een of ander hotel of gehuurde behuizing, zeker omdat er geen enkele duidelijkheid bestaat over de duur van de wachttijd. Tenslotte, doch niet onbelangrijk, de Filipijnen zijn extreem getroffen door de pandemie COVID-19 en het zou niet wijs zijn om, als het gezin er al binnen zou mogen, zich aldaar gaan bloot te stellen aan een zeer hoog risico van besmetting.

1er info, op de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken staat mbt de Filipijnen de volgende update:

Coronavirus:

De overheid heeft het hoogste alarmniveau afgekondigd in de hoofdstedelijke regio Manila van zondag 15 maart tot en met dinsdag 14 april. Belangrijk hierin is dat de toegang tot het Filipijns territorium ontzegd wordt aan alle reizigers afkomstig uit landen met lokale besmetting. Gezien dit het geval is voor België, zijn alle reizen vanuit België naar de Filipijnen af geraden voor een maand vanaf zondag 15 maart. Belgen met een visum als inwoner van de Filipijnen en hun Filipijnse familieleden zullen gedurende 14 dagen in quarantaine geplaatst worden en kunnen Manila niet verlaten indien ze daar landen .

Ook zullen alle land- lucht- en zeeverbindingen tussen de hoofdstedelijke regio en de rest van het land afgesneden worden voor dezelfde periode.

Anderzijds, verzoekers zijn 100% geïntegreerd en verankerd in België, de drie kinderen zijn hier geboren, H. 111, die al school loopt, heeft nimmer iets anders gekend dan onze cultuur, de boorling heeft een nierafwijking die van dichtbij medisch dient opgevolgd te worden, zowel de Heer D.(...) S.(...) als Mevrouw P. hebben een serieuze tewerkstellingsbelofte ... Daarom is bijzonder moeilijk voor hen om naar hun land van herkomst terug te keren om van daar deze aanvraag tot toekenning van een lang verblijf in te dienen. Het is overduidelijk dat het centrum van hun belangen zich in België bevindt, mede gelet op de aanwezigheid van familie (het familielid met wie verzoekers de nauwste band hebben leeft in België en steunt hen al de gehele duur van hun verblijf alhier), de professionele toekomstperspectieven van de Heer D.(...) S.(...) alsmede van Mevrouw P., het feit dat de kinderen geen ander leven kennen dan het leven in België, alsook de aanwezigheid van vele kennissen en vrienden, met wie zij hechte, diepgaande persoonlijke banden hebben. Daarentegen zijn de banden met de familieleden in de Filipijnen niet van die aard dat zij verzoekers aldaar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

Er bestaan dan ook dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM moeten vallen.

Om deze redenen wensen verzoekers heden een tweede aanvraag in te dienen tot toepassing van het artikel 9bis van de Verblijfswet.

Verzoekers hebben de retributie van 358,-€ per volwassen verzoeker betaald (stuk 11).

II. IN RECHTE

II. 1.

In de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van het artikel 9, alinea 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er gepreciseerd dat de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

Inderdaad voor het gezin D.(...) S.(...), zoals hierboven uitvoering uiteengezet, is het bijzonder moeilijk, zelfs onmogelijk, om terug te keren naar de Filipijnen om aldaar de vereiste machtiging aan te vragen omdat dit een breuk zou betekenen met hun familiale, sociale en affectieve entourage welke zich in België bevindt, waarbij de drie kinderen hier zijn geboren en niets anders dan België kennen, de boorling

nierproblemen heeft, de Heer D.(...) S.(...) alsmede Mevrouw P. kunnen rekenen op tewerkstelling van zodra hun verblijfssituatie is geregulariseerd, en zij in de Filipijnen niets of niemand hebben om naar terug te keren waardoor het zeker is dat zij er niet kunnen worden opgevangen, zelfs niet tijdelijk (de Filipijnse familie kan hen noch materieel noch financieel helpen, en, verzoekers hebben er geen inkomen noch behuizing).

Tenslotte, doch niet onbelangrijk, de Filipijnen zijn extreem getroffen door de pandemie COVID-19 en het zou niet wijs zijn om, als het gezin er al binnen zou mogen, zich aldaar gaan bloot te stellen aan een zeer hoog risico van besmetting.

Bovendien is het belangrijk om rekening te houden met het proportionaliteitsprincipe. Inderdaad, “ (...) voor de toelating of de weigering van de buitengewone weg welke door het artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 wordt geopend, vereist een voorzichtige administratieve regel dat de autoriteit de proportionaliteit beoordeelt tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de administratieve stap, voorgeschreven door het artikel 2 van de bepaling, en, anderzijds, diens min of meer gemakkelijke haalbaarheid in een individueel geval en de ongemakken, inherent aan diens uitvoering, en meer in het bijzonder de gevaren waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun familiaal leven zouden zijn blootgesteld indien ze er zich zouden aan onderwerpen. ”

Onder het recht op respect voor het privéleven, zoals bepaald door de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, en meer in het bijzonder door het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, moet het volgende worden verstaan “het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd, en dit met het oog op de ontwikkeling en de ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid”. (J.-L. RENCHON, « La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en œuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In casu dient het onderzoek naar het al dan niet bestaan van proportionaliteit te worden gevoerd rekening houdend met dit recht op een privéleven.

De Raad van State preciseert in diens arrest nr. 58.969 van 1 april 1996, hieromtrent dat « het recht op respect voor het privéleven en het gezinsleven, bepaald door het artikel 8.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden door de verdragsluitende Staten mag worden opgenomen bij de beperkingen vastgesteld door het artikel 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zich inschrijft in het kader van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk uitmaakt van het bovenvermelde artikel 8, dan kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, inderdaad tegenstrijdig aan dit artikel blijken te zijn. »

Lid 2 van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden staat geen inmenging in dit recht toe dan op 3 cumulatieve voorwaarden: dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in dit lid 2 en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Deze laatste voorwaarde betekent dat de maatregel moet gerechtvaardigd worden door een gebiedende sociale nood, en, in het bijzonder, moet in proportie zijn met het nagestreefde legitieme doel (Europees Hof, 13 juli 1995, R.D.E., 1995, nummer 84, p. 277; Raad van State, 25 september 1996, nummer 61.972, R.D.E., 1996, p. 755).

Bijgevolg, eisen van het gezin D. S. om de aanvraag in te dienen in de Filipijnen zou een drastische breuk teweegbrengen met de sociale en affectieve banden welke zij allen hebben opgebouwd sinds hun aankomst in België (voor de kinderen, die niets anders dan België kennen, is het sinds hun geboorte).

Verder, de boorling heeft nierproblemen, en, de Heer D.(...) S.(...) alsmede Mevrouw P. kunnen rekenen op tewerkstelling van zodra hun verblijfssituatie is geregulariseerd.

Wanneer er nog verder zou worden op aangedrongen aan het adres van het gezin D.(...) S.(...) om de aanvraag in te dienen in de Filipijnen, dan zou dit een definitieve breuk kunnen teweegbrengen met al hun precieus opgebouwde banden alhier, welke een disproportionele beslissing zou zijn in het kader van hun privéleven en hun familiaal leven.

Daarenboven, verzoekers hebben in de Filipijnen niets of niemand om naar terug te keren waardoor het zeker is dat zij er niet kunnen worden opgevangen, zelfs niet tijdelijk (de Filipijnse familie kan hen noch materieel noch financieel helpen, en, verzoekers hebben er geen inkomen noch behuizing).

Het zou de sociale en familiale relaties welke zij hebben opgebouwd en de inspanningen die zij zich hebben getroost om zich in onze maatschappij te integreren totaal te niet doen.

Er zou dan weldegelijk sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

II.2.

Verder,

« la difficulté pour le ménage de suivre l'intéressé dans un Etat étranger peut résulter de la longue durée du séjour dans le pays qui ordonne l'éloignement ou refuse le séjour à un membre de la famille ;(...). La difficulté pour le ménage de s'établir dans un autre pays devient encore plus aiguë si l'époux à qui on demande de rejoindre son conjoint ci l'étranger possède la nationalité du pays qui ordonne les mesures querellées. En pareil cas, l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celles non moins importantes relatives à la protection de la vie familiale (VELU, J., ERGEC, R., Convention européenne des droits de l'homme, Bruxelles, Bruylant, 2014, p. 682 et la jurisprudence de la Cour CEDH citée). »

Vrije vertaling:

“de moeilijkheid voor een huishouden om de betrokkene naar de vreemde Staat te volgen kan het gevolg zijn van de lange duur van het verblijf in het land dat zijn verwijdering

In casu verblijven verzoekers al bijna 9 jaar in ons land en hebben zij zich hier perfect geïntegreerd. Bovendien zijn de drie kinderen hier geboren. H. III loopt hier school in het Nederlandstalig onderwijs, N. staat opgeschreven om er te starten in het schooljaar 2020- 2021, H. III is lid van de voetbalclub te Ruisbroek en volgt muzieklessen in Andcrlecht.

De Heer D.(...) S.(...) alsmede Mevrouw P. hebben elk een interessant tewerkstellingsaanbod op zak, cens hun verblijf is geregulariseerd. In België wordt E. opgevolgd voor diens nierproblematiek. Het centrum van de belangen van de familie bevindt zich hier, mede gelet op de aanwezigheid van familie alsook van veel kennissen en vrienden.

Het terugkeren van de familie naar hun land van oorsprong, los van de financiële kost die het met zich zou teweegbrengen, zou hun huidig leven op onaanvaardbare wijze destabiliseren.

Zeker gelet op het feit dat er geen enkele zekerheid bestaat over de duur en de uitkomst van een onderzoek van hun aanvraag, en, rekening houdend met het bestaan van COVID-19.

Er dient dan ook besloten dat het voor hen bijzonder moeilijk is om vanuit de Filipijnen een aanvraag in te dienen en dat er buitengewone omstandigheden zijn die toelaten dat verzoekers hun aanvraag bij de Burgemeester van hun woonplaats kunnen doen.

11.3.

Zoals U weet, blijven Mevrouw de Staatssecretaris en de DVZ bevoegd om discretionair te beslissen over regularisatie-aanvragen.

Uit de praktijk en de rechtspraak van de afgelopen jaren blijkt dat sommige "banden met België of met een Belg" hiervoor in aanmerking komen.

Welnu, het gezin D.(...) S.(...) heeft ontegensprekelijk een bijzondere band met België: beide ouders verblijven sinds lange tijd in België en zijn er compleet geïntegreerd, hun drie kinderen zijn er geboren, en, al hun belangen spelen zich in België af.

Daarom wenst het gezin D. S. zich expliciet te beroepen op het artikel 8 van het "Europees Verdrag van de Rechten van de Mens" (EVRM), welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt.

Het gezin D. S.leidt effectief en daadwerkelijk hun gezinsleven in alle aspecten van het woord, en dit reeds sinds lange tijd, in België.

Bovendien is het zeer moeilijk voor het gezin D.(...) S.(...) om dergelijk gezinsleven te hebben in het land van herkomst, omdat, in eerste instantie, het niet mogelijk is voor mijn cliënten p^nTii^tlapd van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Zij

hebben er geen enkele hechte familiale band meer en zij hebben er geen inkomen om hun kinderen een waardig leven te garanderen, wal zij in België wél zullen hebben.

Het gezin D.(...) S.(...) bevindt zich effectief in een "prangende humanitaire situatie": hun situatie is dermate klemmend dat mijn cliënten zich er niet van kunnen ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is.

Vervolgens, naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Daarom beroept het gezin D.(...) S.(...) zich ook op het recht op een privé-leven, zijnde zijn recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

II.4.

Daarenboven beroept het gezin D.(...) S.(...) zich nog omwille van een andere reden op het artikel 8 EVRM.

Immers, zij vormen sinds geruime tijd een feitelijk gezin met het op volkomen legale wijze in België wonende gezin van de broer van de Heer D.(...) S.(...), ondanks het feit dat verzoekers er niet inwonen.

Het zijn immers S. en C. die al jaren aan verzoekers alhier financiële en materiële steun verlenen.

Op deze basis roept het gezin D.(...) S.(...) ook het recht op een familie- en gezinsleven in.

Er is niet alleen zeer duidelijk sprake van een samenleving (ook al is er dan geen samenwoning) gedurende een lange tijd, doch ook van onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid.

Bovendien zou het voor verzoekers zeer moeilijk zijn om nog een gezinsleven te hebben in de Filipijnen omdat al de mensen en familieleden die zij in hun hart dragen in België wonen. Het is immers niet meer mogelijk voor verzoekers om in de Filipijnen nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Zij hebben geen hechte familiebanden meer aldaar.

Besluit

Uit de bovenvermelde overwegingen, het volledige dossier en de bijgevoegde stukken, kan er dus worden afgeleid dat het gezin D.(...) S.(...) zich bevindt in de buitengewone omstandigheden die de toepassing van het artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, rechtvaardigen en dat zij beschikken over volwaardige redenen om ter plaatse een machtiging tot verblijf van méér dan drie maanden aan te vragen.(...)"

2.6. In de eerste bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de door verzoekers aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard die een (tijdelijke) terugkeer naar de Filipijnen bijzonder moeilijk of onmogelijk maken.

Met betrekking tot de in België geboren kinderen wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun drie kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met de Filipijnen hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in de Filipijnen niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in de Filipijnen zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met de Filipijnen. Verzoekers hebben immers de Filipijnse nationaliteit en zijn in de Filipijnen geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Filipijnse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was."

De scholing van de kinderen in België wordt op grond van onderstaande motieven evenmin als een buitengewone omstandigheid beschouwd:

"Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun twee oudste zonen. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind (enkel hun oudste zoon is leerplichtig) steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontczegd.

Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten en jarenlang illegaal in België te verblijven zonder enige poging te ondernemen om een verblijfsmachtiging te bekomen en ondanks de weigeringsbeslissing van hun enige procedure en het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werd. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (met name 9 jaar, drie jaar en één jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij trouwens al minstens noties hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun oudste zoon in België geboren werd en dat hij geen andere sociale en culturele omgeving kent dan Vlaanderen, waar hij schoolloopt, waar hij voetbalt, waar hij naar de muziekschool gaat en waar hij al zijn vriendjes heeft. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun zoon geen enkele band met de Filipijnen heeft, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat hij in de Filipijnen niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel hij niet in de Filipijnen is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met de Filipijnen. Verzoekers hebben immers de Filipijnse nationaliteit en zijn in de Filipijnen geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Filipijnse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet

op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.”

Betreffende het argument van verzoekers dat hun kinderen de Filipijnse taal en schrift niet machtig zouden zijn, wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkenen wijzen erop dat hun oudste zoon het Filipijnse alfabet niet machtig zou zijn en dat zij thuis Nederlands zouden spreken waardoor het bijbrengen van de Filipijnse taal en cultuur sterk naar de achtergrond gedrongen zou zijn. Allereerst merken we op dat hun zoon slechts leerplichtig is sinds 01.09.2018. Verder merken we op dat het Filipino, de officiële taal in de Filipijnen, gebruik maakt van het Latijnse alfabet. Hun zoon dient dan ook geen ander alfabet aan te leren, maar kan gebruik maken van het Latijnse schrift dat hij in België leerde. Betrokkenen maken op geen enkele wijze aannemelijk dat hun zoon niet in staat zou zijn om het Filipino te leren lezen en schrijven aan te leren, net zoals hij het Nederlands leerde lezen en schrijven. Verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun zoon een dergelijke taalachterstand zou hebben dat hij in de Filipijnen niet zou kunnen aansluiten op school. Ze tonen niet aan waarom hun zoon het Filipino, de officiële taal in hun land van herkomst, niet zou kunnen leren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal..

Zeker gezien hun zoon er gezien zijn jonge leeftijd (hij is negen jaar) van uitgegaan mag worden dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikt. Bovendien merken we op dat de ouders bewust de keuze gemaakt hebben om zich te nestelen in illegaal verblijf. Zij dienden hun zoon tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hem zijn moedertaal aan te leren. Volledigheidshalve merken we op dat uit de voorgelegde attesten Nederlandse taallessen niet blijkt dat de ouders het Nederlands dermate beheersen dat zij in staat zouden hun kinderen in deze taal op te voeden. Enkel mevrouw toont aan dat zij inderdaad lessen Nederlands volgde maar dan gaat het telkens over een taalinitiatie en één inschrijvingsbewijs voor een taalklas, voor mijnheer wordt zelfs deze taalinitiatie dit niet aangetoond. Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Filipino zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands leren. Dit houdt in dat hun kinderen minstens over de nodige mondelinge kennis beschikken.

Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat hun kinderen de overstap van mondeling naar schriftelijk van een taal die hetzelfde alfabet gebruikt, niet zouden kunnen maken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Wat de medische problemen van verzoekers jongste zoon betreft, wordt er in de beslissing op gewezen dat deze niet langer actueel zijn en dat de medische attesten geen tegenindicatie tot reizen bevatten:

“Betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek in hoofde van hun jongste zoon waardoor hij van dichtbij medisch opgevolgd dient te worden als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan leggen betrokkenen volgende stukken voor: een getuigschrift dd. 27.03.2020 van dr. D.(...) G.(...), een brief dd. 14.04.2020 van dr. H. een aanvraag tot echografie dd. 08.04.2020. Echter, we stellen vast dat attesten niet actueel zijn maar dateren van meer dan één jaar geleden. Betrokkenen hebben nagelaten dit element te actualiseren zodat niet duidelijk is in welke mate dit element nog actueel is. Bovendien blijkt uit de voorgelegde attesten niet dat reizen afgeraden wordt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekers beriepen zich in hun aanvraag om machtiging tot verblijf ook op de ondersteuning die zij in België krijgen vanwege de jongere broer van eerste verzoeker, die over geldige verblijfsdocumenten beschikt. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt naar aanleiding van deze situatie het volgende:

“Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij sterke familiale banden zouden hebben op het Belgische grondgebied. De jongere broer van mijnheer, dhr. D.(...) S.(...) S.(...) (R.R. (...)), beschikt namelijk over een onbeperkt verblijfsrecht. Het feit dat zijn jongere broer legaal in België verblijft samen met zijn echtgenote en hun dochter, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Ook het feit dat betrokkenen financieel ondersteund worden door zijn broer en schoonzus (wat betrokkenen staven door het voorleggen van verschillende bankafschriften) vormt geen buitengewone

omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Het toont enkel aan dat betrokkenen indien nodig een beroep kunnen op een financieel steuntje in de rug van hun familieleden, het toont geenszins aan dat hierdoor niet tijdelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Bovendien tonen zij niet aan dat zij bij een eventuele terugkeer niet kunnen rekenen op de financiële steun van deze gezinsleden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In de eerste bestreden beslissing wordt ook ingegaan op het door verzoekers aangehaalde gebrek aan vangnet in de Filipijnen en de coronapandemie:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij bij een terugkeer niet terecht kunnen bij de ouders van mijnheer, die zouden samenwonen met hun zoon en zijn gezin en die zelf amper zouden rondkomen en aldus niet in staat zouden zijn om betrokkenen, een familie van vijf personen, op te vangen. Verder wijzen erop dat ze evenmin terecht kunnen bij de moeder van mevrouw die samenwoont met haar dochter en die eveneens instaat voor de zorg voor de drie kinderen van haar overleden zus. Ook de twee andere zussen van mevrouw zouden noch de plaats noch het budget hebben om betrokkenen op te vangen. Betrokkenen zouden niet over enige vorm van inkomen beschikken in de Filipijnen noch over enig onroerend goed. Zij zouden aldus nergens heen kunnen en noch materieel noch financieel opgevangen kunnen worden door familie. Zij zouden evenmin hun kinderen een waardig leven kunnen garanderen omdat ze geen inkomen hebben in de Filipijnen. Echter, allereerst stellen we vast dat het hier gaat om loutere beweringen waarvan geen stavingsstukken worden voorgelegd. Evenmin maken betrokkenen aannemelijk dat zij niet kunnen rekenen op de eventuele tijdelijke steun van hun in het buitenland verblijvende familieleden. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 26 jaar voor mijnheer en ruim in 29 jaar voor mevrouw in de Filipijnen en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets over een woonst of de nodige financiële middelen zouden beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de COVID-19 pandemie als buitengewone omstandigheid die hen verhindert terug te keren naar de Filipijnen omdat, zelfs indien ze toegelaten worden, ze daar bloot gesteld zouden worden aan een zeer hoog risico van besmetting. Betrokkenen verwijzen hiervoor naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor de Filipijnen. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo tonen zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat hun reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen niet aan dat zij als Filipijnse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar de Filipijnen terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag in te dienen. Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat hoewel toeristische en andere niet-essentiële reizen nog steeds verboden zijn, dit niet het geval is voor Filipijnse onderdanen en hun naaste familieleden. Wel moet er rekening gehouden worden met een onzekere vertrekdatum omwille van strenge beperkingen op het aantal inkomende passagiers per dag. We merken verder op dat niet blijkt dat zij in de Filipijnen een hoger risico lopen op besmetting dan in België (. Bovendien, indien verzoekende partijen in de Filipijnen besmet

zouden geraken, dan nog blijkt niet dat zij tot een risicogroep behoren noch blijkt dat zij in de Filipijnen verstoken zullen blijven van de benodigde medische zorgen (RVV, arrest nr 245440 van 4 december 2020). De verzoekende partij maken aldus niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020)."

Conform de rechtspraak van de Raad van State wordt gesteld dat het langdurige verblijf in België en de integratie-inspanningen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij nimmer een beroep zouden gedaan hebben op financiële steun van het OCMW, dat zij twee attesten van niet ten laste voorleggen vanwege het OCMW, dat zij al meer dan acht jaar en half in België zouden verblijven, dat zij een schoolvoorbeeld van integratie zouden zijn, dat zij hier de rest van hun dagen zouden willen blijven, dat zij hun kinderen als Belgen zouden opvoeden, dat zij onderling Nederlands zouden spreken, dat zij Europees zouden koken, dat zij naar Vlaamse Tv-zenders zouden kijken, dat er Belgische vrienden over de vloer zouden komen, dat er Europese gezelschapsspelletjes gespeeld zouden worden, dat zij hier diepe hechte persoonlijke banden hebben opgebouwd, dat zij voor 100% tot deze maatschappij zouden willen behoren, dat mevrouw haar integratiebereidheid aangetoond zou hebben door haar deelname aan een inburgeringstraject en taalinitiatie, dat zij steeds Nederlandse les gevolgd zou hebben tot haar zwangerschap dit niet meer toeliet, dat zij hardwerkende mensen zouden zijn, dat zij ten zeerste werkbereid zou den zijn, dat zij een werkbelofte voorleggen evenals twaalf getuigenverklaringen, hun huurovereenkomsten, hun beider buitenlandse diploma's en werkervaring, drie diploma's van Leeuwarden voor mevrouw, een bewijs inschrijving voor de taalklas van mevrouw, een betalingsbewijs voro de sportclub van hun oudste zoon, een bewijs dat hun oudste zoon muzieklessen volgt en enkele gezinsfoto's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Aangaande de afwezigheid van openbare orde-problemen wordt in de beslissing overwogen dat *"van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving"*, waardoor dit niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

2.7. In hun middel weerleggen verzoekers geen enkele pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar betogen zij dat er geen reden is om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoekers hameren erop dat de elementen uit het dossier niet in hun globaliteit zouden zijn beoordeeld, maar zij maken niet aannemelijk dat een globale beoordeling wel tot de conclusie zou leiden dat een terugkeer naar de Filipijnen onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn. Verzoekers verwijten de verwerende partij een gebrek aan beroepstrots, laksheid en lichtzinnigheid en beweren dat hun argumenten ronduit zouden zijn afgewimpeld, maar deze insinuaties worden niet gestaafd met concrete voorbeelden. Zij stellen dat nagelaten werd met bepaalde elementen rekening te houden, maar zij verduidelijken niet welke elementen uit de aanvraag van 23 april 2020 niet zouden zijn beoordeeld. Zij achten het beginsel van de *fair play*, de professionaliteit en de rechtszekerheid geschonden, maar zij verzuimen deze schimpscheuten uit te diepen door aan te tonen dat bepaalde motieven uit de beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

Zij herhalen in hun middel een hele reeks argumenten die zij ook reeds in hun aanvraag hadden ingeroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt evenwel bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden over een ruime appreciatiebevoegdheid. Verzoekers beperken zich er in hun middel toe de ingeroepen buitengewone omstandigheden te herhalen en de geldigheid van de motieven in vraag te stellen, zonder concrete elementen aan te voeren die de geldigheid ervan vermogen te ontkrachten, waardoor de Raad zich genoopt ziet om te besluiten tot de verwerping van het middel (cf. RvS 25 september 2014, nr. 228.518). In zoverre verzoekers' beschouwingen erop gericht zijn om de Raad ertoe te brengen de aanvraag aan een nieuwe feitelijke herbeoordeling te onderwerpen, dient te worden aangestipt dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Verzoekers verwijzen bovendien naar een omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van het (oude) artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, maar zij tonen niet aan dat deze *anno* 2022 nog van toepassing is, waardoor dit middelonderdeel onmogelijk tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Verzoekers halen ook een arrest aan van de Raad van State uit 1996

betreffende het (oude) artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, maar zij tonen niet aan dat *in casu* geen deugdelijke afweging van de verschillende belangen zou zijn doorgevoerd.

2.8. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150). Met betrekking tot het begrip ‘privéleven’ benadrukt het Hof dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip *“privéleven”* in de zin van artikel 8 van het EVRM (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

In casu verblijven verzoekers reeds jarenlang illegaal op het Belgische grondgebied, waardoor geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM dient te gebeuren. Verzoekers hebben om toelating tot verblijf verzocht en de beslissing houdt geen weigering in van een voortgezet verblijf. Er dient bijgevolg enkel te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, §38). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets. Slechts als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting ontstaat, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

2.9. In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot de proportionaliteit met het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet uitvoerig gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun belangen, in de zin van artikel 8 EVRM, zich in België zou bevinden. Zij zouden hier dergelijke nauwe banden opgebouwd hebben dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij

de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name de broer van mijnheer, zijn echtgenote en hun kinderen. Echter, betrokkenen wonen niet samen met deze gezinsleden waardoor er geen sprake is van een gezinscel. Hoewel betrokkenen verschillende rekenafschriften voorleggen waaruit moet blijken dat hun gezinsleden financieel bijspringen toont dit niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid waardoor een tijdelijke scheiding een onherstelbaar nadeel zou opleveren. De voorgelegde afschriften tonen enkel aan dat hun familieleden af en toe bijspringen bij extra kosten (zoals ziekenhuisfacturen, schoolrekeningen of luiers). Het toont niet aan dat er sprake is van wederzijdse elementen van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden twaalf getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar de Filipijnen uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

In hun middel poneren verzoekers dat het indienen van de aanvraag in de Filipijnen een drastische breuk zou teweegbrengen in hun sociale en affectieve banden, maar zij maken dit niet aannemelijk. Verzoekers tonen niet aan dat er voor de Belgische overheid een positieve verplichting zou bestaan om hun uiterst precaire privé- en gezinsleven, dat integraal in illegaal verblijf werd opgebouwd, te handhaven of te bevorderen, waardoor geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

2.10. Waar verzoekers gewag maken van een schending van artikel 3 van het EVRM omdat zij bij een terugkeer in de Filipijnen geconfronteerd zouden worden met problemen omwille van het ontbreken van voorzieningen, de gezondheidsproblemen van hun jongste kind en het gegeven dat zij aldaar op niemand kunnen rekenen, dient te worden aangestipt dat in de beslissing wel degelijk rekening werd gehouden

met de gezondheidstoestand van het jongste kind, maar dat werd geconcludeerd dat het niet duidelijk is in hoeverre de medische problematiek nog actueel is en er geen tegenindicatie tot reizen blijkt.

2.11. Verzoekers spitsen hun middel niet toe op de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede en de derde bestreden beslissing. Verzoekers weerleggen geenszins de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij thans niet over een geldig visum beschikken. In toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet diende de verwerende partij dus in beginsel bevelen om het grondgebied te verlaten af te leveren. In zoverre verzoekers inzake de afgeleverde bevelen eveneens van oordeel zijn dat bepaalde gegevens zouden zijn miskend, blijkt uit een synthesenota van 1 oktober 2021, die zich in het administratief dossier bevindt, dat het bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen die zij op basis van de vigerende wetgeving in ogenschouw moeten nemen:

“1) Hoger belang van het kind:

→ hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar ze niet gescheiden worden van hun ouders en daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst.

2) Gezin- en familieleven:

→ het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt

3) Gezondheidstoestand:

→ betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek in hoofde van hun jongste zoon. De voorgelegde stavingsstukken hebben echter slechts een beperkte actualiteitswaarde daar ze allen da[ter]en van meer dan een jaar geleden en betrokkene nagelaten hebben dit element te actualiseren.

Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat reizen afgeraden wordt waardoor dit element een verwijdering niet verhindert.”

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Verzoekers tonen niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of dat de beslissingen niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van de motiveringsplicht. Verzoekers hebben geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN